

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2024 r.

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy K. N. skazanego z art. 55 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 23 marca 2023 r., sygn. akt II AKa 8/23, zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt V K 169/20,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

[PGW]

UZASADNIENIE

Na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt V K 169/20, oskarżony K. N. został uznany za winnego przestępstw:

- z art. 258 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., za które na podstawie art. 11 § 3 k.k. i art. 258 § 3 k.k. wymierzono mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku);

- w ramach zarzutów z pkt II i XVII Sąd przyjął, że oskarżony działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, z

wykorzystaniem takiej samej sposobności, dopuścił się ciągu przestępstw wypełniających znamiona czynów z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 62 ust. 2 w/w ustawy w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę roku i 7 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku);

- z art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 300 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 - 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych (pkt 3 wyroku);

- orzekając w ramach czynów zarzuconych w pkt IV i V przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw w ujęciu art. 91 § 1 k.k. i wyczerpują znamiona art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. – i za to na mocy tych przepisów i art. 33 § 1 – 3 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 30 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych (pkt 4 wyroku);

- w ramach czynów zarzuconych w pkt VI, VIII, IX, XI, XII, XIV, XXI, XXIII, XXVI i XXIX przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw w ujęciu art. 91 § 1 k.k. i wyczerpują znamiona przestępstw z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. – i za to na mocy tych przepisów i art. 33 § 1 – 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 60 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych (pkt 5 wyroku);

- w ramach czynów zarzuconych w pkt VII i X przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw w ujęciu art. 91 § 1 k.k. i wyczerpują znamiona przestępstw art. 53 ust. 2 i z art. 54 ust. 2 pkt 2 oraz z art. 61 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 65 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 – 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 70 stawek

dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych (pkt 6 wyroku);

- w ramach czynów zarzuconych w pkt XV i XXV przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw w ujęciu art. 91 § 1 k.k. i wyczerpują znamiona przestępstw art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 – 3 k.k. wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 150 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych (pkt 7 wyroku);

- w ramach czynów zarzuconych w pkt XVI i XIX przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw w ujęciu art. 91 § 1 k.k. i wyczerpują znamiona przestępstw art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 – 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych (pkt 8 wyroku);

- w ramach czynów zarzuconych w pkt XXII, XXIV, XXVII i XXVIII przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw w ujęciu art. 91 § 1 k.k. i wyczerpują znamiona przestępstw art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. – i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1 – 3 k.k. wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych (pkt 9 wyroku);

- w ramach czynów zarzuconych w pkt XVIII i XX przyjął, że stanowią one ciąg przestępstw w ujęciu art. 91 § 1 k.k. i wyczerpują znamiona przestępstw z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. – i za to na mocy tych przepisów i art. 33 § 1 – 3 k.k. wymierzył mu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w

wymiarze 60 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 80 złotych (pkt 10 wyroku);

- na mocy art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. w miejsce jednostkowych kar pozbawienia wolności oraz grzywny Sąd wymierzył oskarżonemu K. N. karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz 380 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych, a na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej łącznej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 29 czerwca 2018 r. do dnia 12 maja 2021 r. (pkt 11 i 12 wyroku);

- na podstawie art. 45 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego w określonych wysokościach przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstw zarzucanych w punktach IX, XVIII, XIX, XX, XXIV, XXVII i XXVIII (pkt 13 wyroku);

- Sąd zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa (pkt 29 wyroku).

Dla porządku należy wskazać, że niniejsze postępowanie karne przed Sądem Okręgowym w Katowicach obejmowało łącznie 3 osoby, przy czym dwie pozostałe również zostały skazane przedmiotowym wyrokiem.

Od powyższego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator Prokuratury Okręgowej w Katowicach w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu w punktach 1, 2, 7, 8 i 9 wyroku oraz w zakresie kary łącznej orzeczonej wobec niego.

Po jej rozpoznaniu, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 23 marca 2023 r., w sprawie o sygn. akt II AKa 8/23, zmienił zaskarżony wyrok odnośnie do oskarżonego K. N. w ten sposób, że:

- w punkcie 1 z kwalifikacji prawnej czynu usunął przepis art. 12 § 1 k.k.;
- w punkcie 2 z kwalifikacji prawnej czynu oraz podstawy wymiaru kary usunął przepisy: art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 11 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k.;
- w punkcie 7 z kwalifikacji prawnej czynu oraz podstawy wymiaru kary usunął przepisy: art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu

narkomanii, art. 11 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k., nadto podwyższył do 3 lat i 6 miesięcy wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności;

- w punkcie 8 z kwalifikacji prawnej czynu oraz podstawy wymiaru kary usunął przepisy: art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 11 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k.;

- w punkcie 9 z kwalifikacji prawnej czynu oraz podstawy wymiaru kary usunął przepisy: art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 11 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k.;

- uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności zawarte w punkcie 11 zaskarżonego wyroku i na mocy art. 91 § 2 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu nową karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;

- w pozostałym zakresie wyrok ten utrzymał w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego K. N., który zaskarżył to orzeczenie w zakresie pkt. 8 wyroku i na podstawie „art. 523 § 1 k.p.k. w zw. z art. 439 pkt 8 k.p.k.” zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez uznanie winy i wymierzenie kary skazanemu za czyn opisany w pkt. XVI aktu oskarżenia, podczas gdy K. N. został uprzednio skazany za ten sam czyn prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 stycznia 2016 r., sygn. III K 116/12.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie punktu 8 zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania w zakresie czynu opisanego w pkt XVI aktu oskarżenia; zmianę tego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu w pkt. 8 kary dwóch lat i jednego miesiąca za przestępstwo opisane w pkt. XIX wyroku; zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności w łagodniejszym wymiarze z uwagi na umorzenie postępowania w zakresie czynu opisanego w pkt. XVI aktu oskarżenia; utrzymanie wyroku w pozostałym zakresie; zwolnienie skazanego K. N. z konieczności ponoszenia kosztów sądowych, tj. opłaty od kasacji w kwocie 750 zł z uwagi na jego trudną sytuację zdrowotną i materialną.

W odpowiedzi na kasację prokurator Śląskiego Wydziału Zamiejscowego Departamentu ds. Przestępczości Zorganizowanej i Korupcji Prokuratury Krajowej w Katowicach wniósł o oddalenie jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutu kasacyjnego nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k., a w szczególności, by w niniejszej sprawie wystąpiła bezwzględna przesłanka odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

W pierwszej kolejności należy przypomnieć, rozpatrując dopuszczalność wniesienia kasacji od strony formalnej, że w niniejszej sprawie apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł jedynie prokurator na niekorzyść oskarżonego.

Oznacza to, że, zgodnie z art. 520 § 2 k.p.k. strona, która nie zaskarżyła orzeczenia sądu pierwszej instancji, nie może wnieść kasacji od orzeczenia sądu odwoławczego, jeżeli orzeczenie sądu pierwszej instancji utrzymano w mocy lub zmieniono na jej korzyść. Jednak zgodnie z § 3 tego przepisu: „Ograniczenie, o którym mowa w § 2, nie dotyczy uchybień wymienionych w art. 439”. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się, że norma zawarta w art. 520 § 2 k.p.k. umożliwia stronie, która nie zaskarżyła orzeczenia sądu pierwszej instancji, wniesienie kasacji tylko w takim zakresie, w jakim orzeczenie sądu pierwszej instancji zostało zmienione na niekorzyść osoby skazanej, skoro granice uprawnień strony, która nie zaskarżyła orzeczenia sądu I instancji, określa ta część orzeczenia sądu odwoławczego, która zawiera rozstrzygnięcie o zmianie tego orzeczenia na jej niekorzyść (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 lutego 2018 r., V KK 500/17, LEX nr 3373590; z dnia 26 września 2012 r., V KK 119/12, LEX nr 1226777; z dnia 3 października 2003 r., V KK 14/03, OSNwSK 2003/1/2099*). W rezultacie widoczne jest, że zakres zaskarżenia kasacją wyroku Sądu odwoławczego jest wąski i ściśle limitowany treścią art. 520 § 3 k.p.k.

Obrońca zaskarżył w kasacji pkt. 8 wyroku [nie precyzując, o jakie orzeczenie chodzi] i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie tego punktu i umorzenie postępowania w zakresie czynu opisanego w pkt. XVI aktu oskarżenia. Jak wynika zarówno z analizy kasacji, jak i wyroków Sądów obu instancji, skarżącemu chodziło o pkt 8 wyroku Sądu I instancji, a nie Sądu odwoławczego, co musiałoby doprowadzić do wniosku, że kasacja w tym zakresie powinna być uznana za niedopuszczalną. Jednak z racji podniesienia zarzutu

naruszenia art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. przez Sąd odwoławczy wobec niedostrzeżenia zaistnienia tej przesłanki, należy się do niego odnieść.

Punkt XVI aktu oskarżenia, czyli przestępstwo przypisane oskarżonemu w pkt 8 wyroku Sądu Okręgowego z dnia 12 lipca 2022 r., dotyczył tego, że oskarżony „w okresie od stycznia 2011 r. do marca 2013 r., w K., T. i innych miejscowościach na terenie województwa [...] oraz S., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt. I, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu znaczne ilości substancji psychotropowych i środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 250 kg, amfetaminy w łącznej ilości 50 kg, kokainy w łącznej ilości 1 kg, MDMA łącznej ilości 10 kg, tabletek ekstazy w łącznej ilości 50.000 szt., mefedronu w ilości łącznej nie mniejszej niż kilogram, które udostępnił odpłatnie T. K., A. P., celem dalszej odsprzedaży D. S.” - tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 12 § 1 k.k.

W pkt 8 wyroku Sąd Okręgowy w Katowicach oskarżonego K. N. uznał za winnego tego przestępstwa, a nadto czynu zarzuconego w pkt XIX, przy czym przyjął, że oskarżony działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dopuścił się ciągu przestępstw opisanych w pkt. XVI i XIX, czym wyczerpał znamiona czynów z art. 56 ust. 1 i ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. - i za to na mocy art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., biorąc za podstawę skazania art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 k.k. i art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 złotych.

Obecnie obrońca podnosi, że K. N. został już prawomocnie skazany przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie o sygn. akt III K 116/12 za ten sam czyn, a więc czyn opisany w pkt. XVI aktu oskarżenia w niniejszej sprawie. Zarzuca więc, że doszło do naruszenia *rei indicatae* i podwójnego skazania

oskarżonego - w rezultacie tego uchybienia doszło do bezwzględnej podstawy odwoławczej z art. 439 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k.

Jest faktem, że K. N. został skazany przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim wyrokiem z dnia 25 stycznia 2016 r., sygn. akt III K 116/12, między innymi za to, że w okresie pomiędzy 1 marca 2010 r. a 23 lutego 2011 r. w Ł. i na terenie innych miast P., działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wbrew przepisom ustawy, brał udział w nielegalnym obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci suszu konopi innych niż włókniste, zwanego potocznie marihuaną, w ilości nie mniejszej niż 141.000 gram, substancji psychotropowych w postaci siarczanu amfetaminy w ilości łącznej 26500 gram oraz tabletek ekstazy w łącznej ilości 11.000 sztuk, przy czym:

- 1000 gram marihuany niewiadomego pochodzenia, 16.000 gram marihuany pochodzącej z przemytu opisanego w pkt III, 11.000 sztuk tabletek ekstazy niewiadomego pochodzenia przekazał D. B. w celu dalszego wprowadzenia ich do obrotu na terenie województwa [...];

- 124.000 gram marihuany pochodzącej z przemytu opisanego w pkt III przekazał nieustalonym osobom w celu dalszego wprowadzenia ich do obrotu;

- 11.500 gram amfetaminy pochodzącej z nielegalnej wytwórni w G. przyjął celem dalszego wprowadzenia do obrotu;

- 16.500 siarczanu amfetaminy pochodzącego z wytwórni w R. przyjął celem dalszego wprowadzenia do obrotu;

- przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne w ciągu pięciu lat od odbycia za nie kary w wymiarze przekraczającym 6 miesięcy, tj. za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (zob. odpis wyroku k. 1853 – 1884, w szczególności karty 1861v i 1876, tom X, karta karna oskarżonego na k. 7594).

Trafnie podnosi prokurator w odpowiedzi na kasację, że nie oznacza to jednak, iż w niniejszej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej. Nie sposób jest bowiem uznać, że skazanie K. N. za czyn podobny do przypisanego w niniejszej sprawie „zapewni mu swoisty immunitet i bezkarność w związku z jego pozostałą działalnością w zakresie obrotu narkotykami”.

Widoczne jest, że zarówno okres dokonywania sprzedaży i obrotu (pomiędzy 1 marca 2010 r. a 23 lutego 2011 r.), jak i czynności sprawcze (udział w nielegalnym obrocie), a przede wszystkim konkretne transze narkotyków i osoby, którym zostały przekazane, są zupełnie inne niż przestępstwa przypisane w niniejszej sprawie. Obecnie uzasadnienie kasacji tak naprawdę skupia się na ocenie ustaleń faktycznych i próbie wykazania, że w całym okresie swojej działalności oskarżony generalnie zajmował się narkotykami – sprowadzaniem z H., produkcją w P., dystrybucją, obrotem oraz sprzedażą, i to w dodatku za pomocą tego samego samochodu, a więc nie można tego przestępstwa rozczłonkować na poszczególne zachowania. Zdaniem skarżącego, wszystkie narkotyki były sprowadzane z H. na lawecie, ukryte w meblach i chowane w magazynie, a więc każde skazanie dotyczące narkotyków w zbliżonym nawet okresie wyklucza ściganie oskarżonego za inne czyny dotyczące nielegalnego obrotu narkotykami.

Taka argumentacja nie może się jednak ostać. Warunkiem przyjęcia stanu prawomocności materialnej jest bowiem tożsamość czynu, a nie tylko wzajemne podobieństwo, identyczna kwalifikacja prawna, czy pomieszczenie zachowań w tożsamym przedziale czasowym (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 grudnia 2019 r., III KK 275/19, LEX nr 2805034; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 stycznia 2018 r., III KO 71/17, LEX nr 2434423*). Zakaz prowadzenia postępowania wynikający z powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*) zachodzi wówczas, gdy uprzednio zakończone zostało prawomocnie postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby, nowe zaś postępowanie pokrywa się lub jest częścią z przedmiotem postępowania w sprawie już zakończonej. O tym samym czynie można zaś mówić jedynie wówczas, gdy chodzi to samo zdarzenie faktyczne; w obu postępowaniach zachodzi zatem tożsamość podmiotu i przedmiotu przestępstwa, przedmiotu czynności wykonawczej, a także miejsca, czasu i okoliczności jego popełnienia. Ustalenie na podstawie wymienionych kryteriów tożsamości obu czynów eliminuje skazanie sprawcy w sytuacji, kiedy wcześniej co do tego samego zachowania sprawa została co do niego rozstrzygnięta (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2022 r., II KK 120/22, LEX nr 3446416*).

Nie wystarczy wykazać taką zbieżność między dwoma przestępstwami, że „okoliczności oraz daty czynów są zbieżne ze stanem faktycznym ustalonym przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim”, podobny jest „sposób ich przemytu w meblach, miejscu przeładunków oraz pojazd, który był wykorzystywany do przewozu”, bowiem nie zachodzi tożsamość czynu. Obrońca kładzie akcent na pochodzenie środków odurzających. W istocie, znaczna część narkotyków stanowiących przedmiot obrotu, opisany w pkt XVI aktu oskarżenia, to środki przywiezione przez skazanego z terenu K. N. Część tych narkotyków została przez skazanego przekazana dalej celem dalszej odsprzedaży i w tym zakresie K. N. – tak co do czynu z art. 55 ust. 3, jak i art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim. Jednak ich inna część była deponowana w halach i magazynach na terytorium RP, część tych substancji pochodziła także z produkcji prowadzonych przez skazanego i wytwarzanych prekursorów. Przede wszystkim jednak nie jest tożsamy okres uczestniczenia w obrocie i wytwarzaniu narkotyków.

Przy czym każdy z czynów dotyczących obrotu został starannie przez Sąd I instancji wyrokujący w niniejszej sprawie opisany co do czasu, miejsca, ilości i rodzaju narkotyków, co czyni całkowicie jasnym i jednoznacznym wniosek, że chodziło o zupełnie inne zachowania sprawcze oskarżonego. Inne są też osoby, którym przekazano narkotyki, a które zostały wskazane w obecnie zaskarżonym wyroku.

Chociaż więc przedmiotem obu przestępstw objętych odrębnymi skazaniami było uczestniczenie w obrocie środkami narkotycznymi, to jednak chodziło o różne środki, różne czynności wykonawcze, różne miejsca popełnienia przestępstw, różne konfiguracje osobowe. Tożsamości czynu nie sprawdza się oceniając podobieństwo ustaleń faktycznych, lecz oceniając tożsamość historyczną zdarzenia i zachowania oskarżonego. Jeżeli bowiem przedmiotem obu przestępstw objętych odrębnymi skazaniami było wprowadzenie uczestniczenia w obrocie środkami narkotycznymi, jednak chodziło o różne środki, różne czynności wykonawcze, różne miejsca popełnienia przestępstw, różne konfiguracje osobowe, to oba prawomocne skazania dotyczą różnych czynów ciągłych i nie ma tutaj do czynienia

z idem (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2017 r., IV KO 34/17, LEX nr 2297399).

Mając na uwadze powyższe uwagi, należało uznać kasację za oczywiście bezzasadną, bowiem już na pierwszy rzut oka, z pobieżnej oceny podniesionego w niej zarzutu w jasny sposób wynika, że jest on nietrafny i nie mógł doprowadzić do oczekiwanego przez skarżącego rezultatu w postaci wzruszenia zaskarżonego orzeczenia. W konsekwencji Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.

[PGW]

[ms]